

A megtérésemben az Eucharisztia játszotta a meghatározó szerepet

Rianne Spoon, 22 éves holland orvostanhallgató, a múlt év december 12-én egy ünnepi mise keretében lett az Egyház tagja az utrechti Szent Katalin Katedrálisban. Az alábbiakban az ő beszámolója olvasható.

2006.05.02.

Utrechtbe az orvosi egyetemre mentem tanulni. Kollégiumot kerestem és Hogelandre esett a választásom, mert tudtam, hogy ez egy tiszta katolikus beállítottságú hely. Én abban a hitben nőttem fel, hogy a katolikus tanítás téves, így megkérdeztem magamtól, hogy miért akarok Hogelandben lakni. Nem ijesztettek el a gyerekkori tapasztalatok, hasznomra vált a kételkedés és hamar kiderült, hogy a dolgok nem úgy álltak, ahogy sejtettem. A szabadság és a nagy tisztelet légkörében találtam magam.

Másfél évvel ezelőtt egy csoporttársam megtért, és ez mélyen megérintett. Rájöttem, hogy mi mindketten ugyanabban az Istenben hiszünk. De a katolikus hittel való erős egység helyett két akadályt éreztem: az Eucharisziát és Máriát, mint Isten anyját. Miután egy ideig tanulmányoztam ezeket és más kérdéseket, elhatároztam, hogy

megvallom hitemet abban a protestáns gyülekezetben, ahová a családom tartozott, annak ellenére, hogy néhány tanáival nem értettem egyet – különösen a Katolikus Egyházra vonatkozóan.

Döntésem, hogy nem keresek tovább és mindent Isten kezére bízok, nem hozta meg a lelki békémet. Kétségek gyötörtek továbbra is és emiatt nyugtalan voltam.

Hogeland-ben, a kollégiumban van egy kápolna, ahova sok fiatal jár imádkozni vagy naponta misére, amit egy Opus Dei pap tart. Emlékszem, nem tudtam úgy elmenni a kápolna mellett, hogy ne érezzem a szükségét, hogy bemenjek. Ezeket az érzéseket nehéz megmagyarázni. Abban a helyzetben, amelyben találtam magam, rájöttem, hogy ha úgy döntöttem, hogy bemegyek és letérdelek a Tabernákulum előtt az Ő

jelenlétében, akkor nem lehetek továbbra is protestáns. Ott abban a pillanatban, nem akartam kompromisszumot kötni magammal, nem éreztem sem az indíttatást, sem a bizonyosságot. Nem akartam ellenszegülni sem a gyülekezetemnek, sem a családomnak, ezért úgy döntöttem, hogy várok és remélem idővel a „problémáim” eltűnnek.

Isten nem fárad bele a várakozásba

Eljött a karácsony is, de a várva várt világosság, amit az öröm és béke eme időszakja jelent nem jött el. Valahogy mégis feléledt a reményem, amikor Henri Nouween könyvében, A tékozló fiú hazatérése (Return of the Prodigal Son) egy szakaszra leltem. Nagyon jól tett nekem, amikor azt olvastam, hogy Istennek végtelen a türelme, mert nem akarja, hogy kényszerből szeressük Őt, hanem

szabadon. Tudja, hogyan kell várni és soha nem fárad bele a várakozásba.

Így tehát az Eucharisztia volt, amely meghatározó szerepet játszott a megtérésemben. Irigykedtem azokra, akik minden nap misére mentek, és nem tudtam elképzelni, hogy valaki katolikus és nem jár naponta misére. Kétségtelenül fontos volt az is, hogy érezhettem a pápa atyai gondoskodását és láttam Krisztus arcát tündökölni a papokon és a laikus embereken, akiket ismertem.

Ahogy visszaemlékszem arra, hogy mit tett velem az Úr, nem győzők csodálkozni. Egyrészt megtanultam a katolikus hit alapjait, miközben Ágnessel, a barátnőmmel forró csokit ittunk. Másrészt, egyre mélyebbre látva, a véremben éreztem, hogy Krisztus él. Csak azért írom ezt le, hogy kifejezzem a hálámat. A pap, aki végigkísért és segített a hit

teljességéig vezető úton úgy
fogalmazott, hogy nem csak azért kell
hálásnak lennem, amit én kaptam,
hanem azért is, amit másokért
tehetek mostantól, ha hűséges
vagyok.

(*) Hogelend egy egyetemi kollégium
Utrechtben, ahol a képzési
tevékenységeket az Opus Dei
Prelatúrája végzi.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-megtereseemben-az-
eucharisztia-jatszotta-a-meghatározó-
szerepet/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-megtereseemben-az-eucharisztia-jatszotta-a-meghatározó-szerepet/) (2026.02.18.)